

Platformizmus illúziók nélkül: Interjú a Workers Solidarity Movement-el

Workers Solidarity Movement

2003

*Interjú a The Workers Solidarity Movement-el, amelyet az amerikai székhelyű
Northeastern Federation of Anarchist Communists Szövetsége készített 2003-ban.
Ezt az interjút a Freedom News közölte újra a csoport feloszlása alkalmából.*

Mi a WSM története? Mikor alakult, és milyen körülmények között? Az eredeti alapító tagok más, Írorszáiban működő anarchista, szocialista vagy baloldali-republikánus irányzatokból kerültek ki?

WSM: Az 1970-es évekig nem volt igazi anarchista történelem Írorszáiban. A 70-es évek közepén kisebb anarchista csoportok alakultak Belfastban, Dublinban, Dundalkban, Corkban és Limerickben. Ezek a csoportok főleg olyan emberekből álltak, akik külföldről tértek vissza. A legtöbb ilyen csoport, bár anarchistának nevezték magukat, nem rendelkeztek valódi koncepcióval a csoportként való együttműködésről, és a legtöbbjük inkább csak hónapokig, mint évekig létezett. Kivételt képezett ez alól a belfasti csoport, amely megalapította a Just Books-ot (egy politikai könyvesboltot, amely több mint egy tucat évig állt fenn.). Az ebben az időben létező dublini csoport szétesett, mivel nem rendelkezett igazi csoportkoherenciával.

Az ezt követő években különböző próbálkozások voltak arra, hogy megpróbáljanak újra összehozni valamit. 1982-ben a dublini, corki és ballymenai emberek megbeszéléseket kezdtek arról, hogy mit értenek anarchizmus alatt, hogyan viszonyuljanak a „nemzeti kérdéshez” és a szakszervezetekhez.

Ebből a beszélgetéssorozatból született meg a Workers Solidarity Movement (Munkásszolidaritási Mozgalom.) Az alapító tagok mint csoport nem érkeztek semmilyen létező politikai vagy anarchista hagyományból. Ez volt az első tudatos kísérlet egy olyan írországi anarchista szervezet létrehozására, amely elfogadott elvekkkel és hosszú távú perspektívával rendelkezik, és amely mindössze öt emberrel indult.

A kezdeti években az egyik probléma az volt, hogy sokkal több vita/beszélgetés folyt a taktikáról, mint a célokról. Így 1987-re a Corki ág megnégyszereződött. De kiderült, hogy ezek közül az emberek közül sokan úgy csatlakoztak, hogy nem nagyon értették, mi is az az anarchizmus. Ez ahhoz vezetett, hogy a Corki ág inkább „aktivisták”, mint meggyőződéses anarchisták gyűjteményévé vált, és végül a legtöbb Corki tag kilépett, néhányan közülük a bolsevizmus felé fordulva.

Ebből az esetből a WSM felismerte, hogy szükség van egy világos toborzási szabályzatra, és arra, hogy az emberek politikai egyetértéssel rendelkezzenek, mielőtt csatlakoznak a szervezethez.

Hogyan kezdtek el érdeklődni a szervezetek tagjai a platformista eszmék és szervezési módszerek iránt? Mi vezetett ehhez az elméleti fejlődéshez?

WSM: 1968-69-től kezdve sok elemzés született az anarchista mozgalom kudarcairól, különösen Franciaországban és Olaszországban, ahol elkezdtek kihasználni a politikailag zűrzavaros hatvanas évek végét. Sok anarchista kezdte belátni, hogy szükség van bizonyos fokú politikai szerveződésre. Ez a gondolkodás áttevődött Nagy-Britanniába, ahol az anarchisták jelentős része a platformista politika felé kezdett elmozdulni.

De úgy tűnik, hogy sokan közülük annyira kiégtek vagy kiábrándultak a rossz tapasztalataik miatt, hogy valójában az anarchizmuson kívül kerestek valamit, így néhányan közülük leninista szervezeteknél kötöttek ki. Úgy tűnik, hogy ez a tapasztalat nem ismétlődött meg más országokban.

A platformizmus iránti érdeklődésünk világszerte ismertté vált. Ez nagyrészt az internet fejlődésének és használatának köszönhető. És mivel a WSM már 17 éves, és még mindig egyértelműen anarchista, ez eloszlatja azt a mítoszt, hogy a platformizmus az anarchizmusból való kilépésről vagy a leninizmus felé való elmozdulásról szól.

Hogyan mondanád, a platformizmus hogyan befolyásolja a WSM gyakorlati tevékenységét?

WSM: A platformizmus napi szinten lehetővé teszi a WSM számára, hogy koherens, következetes politikai meggyőződések képviseljen, és lehetővé teszi számunkra, hogy elkötelezzük magunkat bizonyos kampányok mellett – a háború ellen, az igazságtalan helyi szolgáltatási díjak ellen, az abortuszjogokért, a „szociális partnerség” ellen stb. – az anarchista politikánkhoz. Ez alatt azt értjük, hogy hangsúlyozzuk, hogy például a szemétdíjakkal (a szemétszállításra kivetett megemelt adókkal) szembeni ellenállásunk az igazságtalan társadalom elleni ellenállásunkhoz és ahhoz a meggyőződésünkhöz kapcsolódik, hogy egy jobb társadalom lehetséges. Soha nem rejtjük véka alá anarchista politikánkat.

Ez azt is jelenti, hogy folyamatosan vitatkozunk és megbeszéljük a politikát – mind az elméletet, mind a gyakorlatot –, miközben elméleti és taktikai egységre törekszünk. Elméleti egység alatt azt értjük, hogy a tagok bizonyos számú alapelvben egyetértenek. Nem sok értelme lenne egy olyan szervezetnek, amelyben a tagok fele szerint a szakszervezeti harcok döntő fontosságúak, a másik fele pedig úgy gondolja, hogy csak időpocsékolás. Lehet, hogy ez egy jó vitaklub lenne, de a szervezet teljesen akadályozott lenne abban, hogy megpróbáljon beavatkozni politikailag hatékonyan a munkásosztály mindennapi küzdelmeibe. A szervezet sem lenne túl hatékony, ha a szervezet fele úgy gondolná, hogy a szakszervezeti harcok fontosak, a másik fele pedig egyetért azzal, hogy ha ők mondják, akkor annak kell lennie, de valójában soha nem vesződnek azzal, hogy megbeszéljék/megvitassák a kérdést. Ezért a belső oktatás szerves része a szervezetünknek – mind a politikai elmélet, mind a gyakorlat (azaz a konkrét taktikák, amelyek egy adott kampányban sikeresek vagy nem sikeresek lehetnek) szempontjából.

Ez a folyamat azonban csak akkor hasznos, ha cselekvéshez vezet. Amikor témákat/kampányokat vitatunk meg, ha úgy döntünk, hogy egy bizonyos dolgot prioritásként kezelünk (pl. háborúellenes munka), akkor azt szervezetként tesszük, nem pedig egyéenként. Amint egy adott ügyet prioritásként kezelünk, minden tag beleegyezik, hogy lehetőség szerint a kampány idejére elkötelezi magát mellette, és a kampány taktikáját és lehetőségeit rendszeresen megvitassuk az üléseinken.

Ez kollektív felelősséghez vezet, ami azt jelenti, hogy minden tag támogatja a szervezet által hozott döntéseket. Ilyen típusú elkötelezettség/megállapodás nélkül a meghozott döntések papíron nagyon jól nézhetnek ki, de a gyakorlatban teljesen haszontalanok lennének. Nem lenne sok értelme annak, ha hosszasan megvitátnánk például, hogy hogyan avatkozunk be a háborúellenes mozgalomba, és aztán nem vennénk a fáradságot, hogy ténylegesen, egyéenként megpróbáljunk mindent megtenni a meghozott döntések végrehajtása érdekében. Ez természetesen nem zárja ki a többségi nézettel egyet nem értő tagok jogát arra, hogy kifejtsek saját nézeteiket. Ennek során azonban világossá kell tenniük, hogy nem a szervezet nevében beszélnek. Amennyiben a szervezeten belül az emberek egy csoportja nem ért egyet a többségi nézettel, joguk van megszervezni és terjeszteni az információkat, hogy érveik a szervezet egészén belül meghallgatásra találjanak.

Anarchizmusunk része az a meggyőződés, hogy a vita és a nézeteltérés, a szabadság és a nyitottság erősíti az egyént és a csoportot egyaránt. Ez természetesen teljesen megkülönböztet bennünket a leninizmustól – a politikai szerveződés egy olyan formájától, amely ennek éppen az ellenkezőjét teszi (vagyis amely elriasztja és ellenzi a belső vitát és nézeteltérést, és amelyben az „irányvonalat” a központi bizottság adja át).

A mi politikai szerveződési formánk nem próbál monopolhelyzetet teremteni a tagok politikai élete felett, hanem elismeri, hogy a tagok egyéenként részt vehetnek bármilyen kampányban, ami érdekli őket (kivéve persze, ha ez olyasmi, ami ellentétes az anarchista alapelvekkel), de felismerjük, hogy egy olyan csoport/szervezet, amely számos alapvető dologban egyetért, sokszorosára növeli az erőt és a hatékonyságot. A politikai harcot természetesen mindig az osztályharc szemszögéből kell szemlélni (azaz a mi harcunk nem az állam mint elvont intézmény ellen irányul, hanem az állam mint az uralkodó osztály végrehajtó karja ellen).

A platformista befolyás alatt álló csoportok között vita tárgya az anarchista szervezetek és a szakszervezetek közötti kapcsolat. Milyen a WSM kapcsolata az írországi szakszervezeti mozgalommal? Mit válaszolnátok arra a (néhány forradalmi anarchista és ultrabalos

marxista által megfogalmazott) kritikára, miszerint a szakszervezetek eredendően nem forradalmiak?

WSM: Természetesen egyetértünk azzal, hogy a szakszervezetek „eredendően nem forradalmiak”. Azonban ha csak olyan dolgokban vennénk részt, amelyek forradalmiak, akkor gyorsan azon kapnánk magunkat, hogy a fenekünkön ülünk és nem csinálunk semmit. A szakszervezetek általában nem arra vannak tervezve, hogy forradalmiak legyenek, az anarchoszindikalista szakszervezetek lehetnek azok, de még itt is hatalmas gyakorlati nehézségek vannak [lásd a következő kérdést].

Írországban mindenképpen – a nagyobb szakszervezetek kizárólag a kenyérrel és vajjal kapcsolatos kérdésekben való harcra hivatottak. Ha még „reformistának” is neveznénk őket, az azt jelentené, hogy céljuk a társadalom megváltoztatása. De ez nem így van, ők egyszerűen csak szakszervezetek – semmi több. Van egy „politikai illeték”, aminek egyenesen az Ír Munkáspárt a kedvezményezettje, amelyet ebben az országban talán „a középosztály pártjának” lehetne nevezni (a szó szociológiai értelmében mindenképpen).

Támogatjuk, hogy a tagok csatlakozzanak a szakszervezetekhez és vegyenek részt azokban. Ez egyáltalán nem azért van így, mert ezek forradalmi szervezetek, vagy akár csak azért, mert ilyen potenciállal rendelkeznek. A szakszervezethez való csatlakozás a legalapvetőbb szinten azt jelenti, hogy a munkásoknak más érdekeik vannak, mint a főnökök. A szakszervezetek azért maradnak fenn, mert a munkások joggal ismerik fel, hogy szükségük van arra, hogy összefogjanak, hogy megvédjék magukat. Ez a legtöbb, ameddig elmegy – a szakszervezetek a kapitalizmusban a munkások önvédelmi szervei. De nagyon fontos lépés, hogy ezt az alapvető osztályérdeket belássuk.

Másodsor, természetesen a legszervezettebb és militánsabb munkások általában a szakszervezetekhez vonzódnak. Osztályharcos anarchistaként ott kell lennünk velük. A szakszervezeti tagság magas Írországban, bár elég gyorsan csökken is. 1980-ban a szakszervezeti tagság aránya a foglalkoztatottak körében 61,9% volt, azóta ez az arány 1999-ben 44,5%-ra csökkent. Bár a szakszervezeti tagság nőtt, ez a növekedés sokkal lassabb, mint az újonnan munkába állók száma, és a magánszektor, különösen a technológiai szektor nagy része nem szerveződik szakszervezetekbe.

Mint említettük, a szakszervezetek nem többek, mint a kapitalizmusban élő emberek helyzetének védelmét és javítását szolgáló szervezetek. Írországban az elmúlt néhány évben ezt a szerepet a szociális partnerség és a demokrácia hiánya tovább korlátozta.

A szociális partnerség egy olyan rendszer, amely a béreket és a munkafeltételeket diktálja más homályos törekvésekkel együtt, amelyeket a szakszervezetek, a főnökök, a kormány, a gazdák és a „szegény ipar” egy nemzeti tervben egyesítenek. A gyakorlatban ez befagyasztotta az üzemi szervezettséget és növelte a bürokrácia hatalmát. Az emberek ma már nagyon kevés értelmét látják annak, hogy szakszervezeti gyűlésekre menjenek, amikor már mindenről megállapodtak a főnökökkel országos szinten. Továbbá a szakszervezeti vezetők lenyelték a sztrájk és a gyülekezeti sztrájkjog drákói korlátozását az ipari kapcsolatokról és a közrendről szóló törvények értelmében. Ezeket mostanában nagyon hatékonyan alkalmazzák a sztrájkok ellen, legutóbb a dublini repülőtéren, ahol nemrég nyolc aktivistát bírságotlalt meg, mert megszegték a City Jet sztrájkkal kapcsolatos tiltó határozatot.

Szembetűnő a demokrácia hiánya a nagy szakszervezetek némelyikében, ahol csak két évente tartanak konferenciát, és ahol a tagság mérföldekre van a magasan fizetett, teljes munkaidős bürokráciától. A WSM (néhány párton kívüli személlyel együtt) valószínűleg az egyetlen olyan csoport, amely megpróbálta a szakszervezeti struktúrák/szabálykönyvek demokráciájának hiányát már önmagában is problémaként felvetni. Úgy tűnik, hogy a leninisták számára ez meglehetősen alacsony prioritást élvez.

A gyakorlatban arra ösztönözzük tagjainkat, hogy lehetőség szerint csatlakozzanak a szakszervezetekhez. Számos tagunk dolgozik a magánszektorban, nem szakszervezeti formában. Itt a legjobb taktikának az tűnik, hogy meghúzzuk magunkat – de megpróbáljuk kollektíven megszervezni az embereket, akár kisebb ügyek érdekében is. Ebben az ágazatban a vállalatok mindig egyéni szerződések alapján működnek – így ennek lebontása is egy lépés. Valószínűleg csak a kollektív, nem szakszervezeti erőfeszítések valódi győzelmei alapján lehetne innen a szakszervezeti szerveződések felé elmozdulni.

Aktív tagsággal rendelkezünk a SIPTU oktatási ágában és az INTO-ban (általános iskolai tanárok szakszervezete) - tagjainknak ott volt némi sikerük a munkaügyi akciókban - különösen a Trinity College-ban a SIPTU nemrégiben folytatott sikeres harcában a részmunkaidős takarítók nyugdíjazásáért (ezt a legtöbb főiskolai dolgozó támogatta, beleértve sok nem szakszervezeti tagot is). A nagyon kevés helyi aktivizmus mellett is lehetséges, hogy néhány taggal valódi hatást érzünk el, de ennek a hatásnak egy része az alacsony aktivitásnak köszönhető, amelyet a baloldal vesz át.

Hosszú távú reményünk, hogy aktív, szakszervezeteken, ágazati korlátokon átívelő és a szakszervezeti foglalkoztatáson alapuló csoportokat hozunk létre. Jelenleg ez a cél meglehetősen távolinak tűnik.

Mi a WSM álláspontja az anarchoszindikalizmusról? A meglévő tömegszervezeteken kívüli független forradalmi anarchista szakszervezeteket életképes stratégiának tartjátok az írországi osztályharc jelenlegi szakaszában?

WSM: Általánosságban úgy gondoljuk, hogy a szakszervezetek ideális szervezeti formája a szindikalista. Ez a szakszervezeti szerveződési forma hatalmas előrelépés lenne a jelenleg működő szakszervezetekhez képest. Mi azonban nem vagyunk anarchoszindikalista szervezet, és nem tekintjük célunknak, hogy anarchoszindikalista szakszervezeteket hozunk létre a kapitalizmus megdöntésére.

Véleményünk szerint a szindikalizmus (legalábbis történelmileg) nem foglalkozott a politikai hatalom kérdésével. Úgy gondoljuk, hogy a forradalomhoz nem elég, ha a munkások csak elfoglalják a munkahelyeiket és a földet. Meg kell szerveződniük az adott közösségekben és a munkahelyeken, hogy szétzúzzák az államhatalmat, és azt munkástanácsokkal váltsák fel. Ehhez forradalmi anarchokommunista szervezetekre van szükség, amelyek elkötelezettek ez a cél iránt. A munkásoknak az első naptól kezdve meg kell szüntetniük minden hatalmi viszonyt.

A szindikalizmus nem hozza létre az ehhez szükséges forradalmi szervezetet. Szakszervezeteket hoz létre. Mint mondtam, ezek mérföldekkel jobbak, mint más szakszervezetek, de még mindig szakszervezetek a kialakításuk szerint. MINDEN munkást megszervez politikától függetlenül (nemrégiben néhány anarchoszindikalista úgy döntött, hogy MINDEN munkást megszervez, KIVÉVE a leninistákat és trockistákat az ipari hálózataikban – ez bizonyára még inkább egy katasztrófa receptje!).

Sok munkás (jogosan) csatlakozik ezekhez a szakszervezetekhez, mert ők alkalmazzák a legradikálisabb taktikát, és a érik el a legjobb eredményeket. Nem azért fognak csatlakozni hozzájuk, mert forradalmi anarchisták, vagy mert annak akár csak a közelében vannak. Emiatt a szindikalizmust reformista áramlatok kísérik. A szindikalista szervezkedés csúcspontja 1937-ben volt Spanyolországban. Mivel a CNT nem akart foglalkozni a politikai hatalom kérdésével, sikerült egy kettős hatalmi helyzetet kialakítani a munkások irányította gyárak és földek, és a kormány között, ami megmaradt. Végül az uralkodó osztálynak sikerült visszaszereznie, és az államot arra használta, hogy szétzúzza a munkáshatalmat. A CNT felsőbb vezetői közül néhányan még a kormányhoz is csatlakoztak, és ezek a szakszervezet „radikális” FAI anarchista szárnyából kerültek ki, amelynek célja az volt, hogy politikailag anarchista maradjon!

A gyakorlatban elismerjük, hogy a szindikalista szakszervezetek mérföldekkel mások előtt járnak, és – ami pozitívum – az anarcho-szindikalista szakszervezetek tagjai valószínűleg ki vannak téve az anarchista eszméknek. Igyekeznénk csatlakozni hozzájuk, de fenntartanánk mellettük anarchokommunista szervezetünket, ahogyan bármelyik szakszervezetben tennénk.

Az elmúlt néhány évben Írországból kísérletet tettek egy az ATGWU-ból levált baloldali szakszervezetnek a létrehozására. Ez a Független Dolgozók Szakszervezete (IWU). Bár továbbra is arra törekedtek, hogy főállású tisztviselőkkel (vagy legalábbis főállású vezetővel!) rendelkezzenek, mégis felkaroltak néhány szindikalista eszmét, ami reményteljes fejleménynek tűnt. Azóta úgy tűnik, hogy két baloldali bürokratát, akiket kirúgtak az ATGWU-ból, valójában bábuként használtak egy belső harcban. Mivel az ATGWU új vezetése valószínűleg vissza fogja őket állítani, nehéz megmondani, hogy most mi fog történni. Az IWU-nak szép számú papíralapú tagsága van Corkban – de tudomásom szerint a legtöbbjük megtartotta az ATGWU szakszervezeti kártyáját is. Sikerült megszerezniük egy másik kis hentes

szakszervezet által birtokolt tárgyalási engedélyt. Hogy ez megállta volna-e a helyét, nem világos, mivel az ír kormány nagyon megnehezíti a tárgyalási jogok megszerzését. Várjuk a fejleményeket.

Az anarchoszindikalista szakszervezet létrehozására tett kísérletnek van egy további gyakorlati nehézsége is. Ellentétben az Egyesült Államokkal, ahol a munkások bármely csoportja – legalábbis elméletben – létrehozhatja saját szakszervezetét, itt a szakszervezet létrehozásának folyamata jogi aknamezőkkel jár, beleértve azt is, hogy az államnak tárgyalási engedélyt kell kiadnia.

Mindeközben jó kapcsolatokat ápolunk és törekszünk a gyakorlati szolidaritásra rengeteg anarchista és anarchoszindikalista szervezettel világszerte. Nem foglalunk állást az IWA-n és más csoportokon belül az elmúlt években kialakult számos vitában.

A szakszervezeti tevékenységen kívül a WSM tevékenységének nagy része a közösségi szervezésen alapul (vízadó, szemétdíjak stb.). Mit vittetek be ezekbe a küzdelmekbe? Mennyire volt hatékony a szervezőmunkátok ezeken a területeken?

WSM: Először is két általános pont. Írországból rengeteg közösségi, egyházi, női és önkéntes csoport működik. A közösségi csoportok természetüknél fogva általában a közösség tagjai köré szerveződnek. Ez azt jelenti, hogy a csoportok nem ugorhatnak be csak úgy, és nem kezdenek el magasról érvelni a politikájukról. Általában az egyetlen módja annak, hogy valóban részt vegyünk egy közösségi csoportban, az, hogy aktívak legyünk a közösségen belül! Sajnálom, hogy kimondom a nyilvánvalót, de ez egy olyan pont, amit a leninista és reformista csoportok gyakran NEM értékelnek.

Másodszor, Írországból sok közösségi csoportot is bevontak a „partnerség” egész gondolatába. Amint a közösségi csoportok teljes munkaidőben fizetett alkalmazottakkal rendelkeznek, és függővé válnak a kormányzati vagy európai uniós finanszírozástól, elveszítik eredeti (gyakran radikális) céljaikat és demokratikus struktúrájukat. Sok úgynevezett közösségi csoport már csak egy jól fizetett hálózat része, amelyet leginkább „szegénységi iparnak” nevezhetnénk. Bár néhányuk nagyon jószándékú lehet, ezek nem működőképes közösségi csoportok, amelyek a helyi lakosságnak tartoznak felelősséggel. Csak is a helyi ügyekért folytatott valódi küzdelem képes összefogni és újjáéleszteni a bérlői és közösségi csoportokat. A szemétdíj- és vízdíj-kampányok kis mértékben ezt tették Dublin néhány részén.

Jó tapasztalataink voltak a vízdíjakat legyőző dublini szövetség kampányaival. Ez a szövetség, legalábbis elméletben, Dublin-szerte a helyi csoportok képviselőin alapult. Nagyon nagy tüntetéseket mozgósított, bírósági ügyeket vívott, és fenntartotta a magas nemfizetési arányt a három tanács területen, amelyek a dublini nagyvárost alkotják. A vízdíjakat eltörölték.

Ebből azt a tanulságot vontuk le, hogy a helyi szerveződés, az emberek bevonása és felhatalmazása, valamint a kampányba való beleszólás a helyes út! A Szocialista Párt reformista/leninista tagjai azt a tanulságot vonták le, hogy az egyik tagjuk megválasztása volt a fő tényező. Valójában őt azután választották meg, hogy a díjat legyőzték, és megválasztása összefüggött azzal a tömeges mozgósítással, amely legyőzte a vádakat. A sikeres alulról jövő kampány legyőzte a díjakat ÉS felépített egy választói bázist.

A trockisták a szekeret a ló elé tették, és úgy döntöttek, hogy egy TD (ír parlamenti képviselő) megválasztása a döntő tényező. Most a Szocialista Munkáspárt csatlakozott a Szocialista Párthoz, és megpróbál választási gépezeteket építeni. Természetesen hosszasan és keményen érveltünk ez ellen a kampányban, és sok olyan ember tiszteletét vívtuk ki az elképzeléseink iránt, akik az anarchizmust a diliház filozófiájának tartották volna. Sajnos a választási út gyorsnak és könnyűnek tűnik, és a hosszú távú jogfosztás nem mindig könnyen belátható.

A vízdíjkampány szövetségként működött. Ez egy nagyon tökéletes szövetség volt, amelyet a Szocialista Párt uralt, és számos helyi csoporttal, amelyek csak papírtigrisek voltak. De volt benne néhány nagyon aktív csoport.

Eddig a szemétdíjak elleni kampányok szinte teljesen felülről lefelé irányultak. Dun Laoghaire-ben például a Szocialista Párt és a Szocialista Munkáspárt informálisan megosztotta a területet. Egyik félnek sem érdeke a helyi csoportok létrehozása, és a szórólapon központosítva tervezik és alakítják

ki, majd adják át az embereknek, hogy osszák szét. A városközpontban a WSM részvételével van néhány aktív helyi csoport, ahol élnek tagjaink, de a kampány általában felülről lefelé működik. Azt is tapasztaltuk (az igazságosság kedvéért), hogy nagyobb tanácsi fenyegetés hiányában nem olyan könnyű helyi csoportokat építeni. Egyszerűen nincs semmi ok arra, hogy részt vegyenek, és az emberek elvárják, hogy a kampány egyfajta biztosítási szolgáltatásként működjön, amiért néhány eurót fizetnek.

Hosszú távon azonban a fő probléma Dublinban a két leninista csoport dominanciája, akik csak a tagok/szavazók toborzására törekednek. Ez nem csak azért aggasztó, mert így nem lehet senkit sem bevonni, sem felhatalmazni, hanem azért is, mert ez egy üres kampányt jelent, amelynek nincs mélyreható tagsága a Trot főállású tagjain kívül. Ha a tanács támadásba lendül, akkor lehet, hogy mi fizetjük meg az árát.

A WSM nagyon aktív volt az abortuszhoz való jogok terén Írorszáiban (erőteljes kampányt folytatott a nemrégiben tartott abortuszellenes népszavazás ellen, támogatta a Women on Waves projektet stb.). Milyen módon kötötték ezt a tevékenységet a hagyományosabb osztályharcos anarchizmushoz?

WSM: Mivel magas költségekkel jár az Angliába való utazás az abortuszért, a munkásosztálybeli nőket érinti leginkább az abortuszhoz való hozzáférés hiánya Írorszáiban. Mind a saját propagandánkban, mind a széles körű abortuszpárti csoportokban mindig is azzal érveltünk, hogy emiatt az abortuszhoz való jog hiánya Írorszáiban osztálykérdés. A széles körű abortuszpárti kampánycsoportokon belül is az alulról jövő aktivizmust szorgalmaztuk, mint például a házról házra járó szórólapozást, szemben a politikai lobbizással és a médiamutatványokkal.

Bár a WSM a legrégebbi hivatalos anarchista szervezet, amely még mindig aktív Írorszáiban, új csoportok, mint az Anarcho-Syndicalist Federation (ASF) és az Anarchist Federation Ireland (AFI) nemrégiben alakultak. Milyen a viszonyotok ezekhez a szervezetekhez?

WSM: A leninistákkal ellentétben mi nem tekintünk más anarchista csoportokat „riválisoknak”. Alapvető megközelítésünk az, hogy keményen dolgozunk azon, hogy az írországi anarchista csoportok között jó kapcsolatokat tartsunk fenn a fennálló politikai különbségek ellenére.

Az elmúlt időszakban nagyon sikeresen működünk együtt mind az ASF-fel, mind az AFI-vel – valamint más anarchistákkal és libertáriusokkal – a Nizzai Szerződés (azaz az Európai Unió projekt legújabb szakasza) elleni kampányban. Jelenleg is nagyon szorosan együttműködünk velük az Irak elleni amerikai háborúban való ír részvétel elleni közvetlen fellépés támogatásának kiépítésében.

Az ASF néhány tagja már korábban is tagja volt az Organise! szervezetnek, így több mint egy évtizede kapcsolatban állunk velük, amely magában foglalja közös előadások, nyári iskolák szervezését és előadótermek biztosítását egymás találkozóihoz. A múltban időnként közös belső megbeszéléseket folytattunk, amelyek során az egység lehetséges alapjait vizsgáltuk.

Az AFI nemrégiben alakult. Politikai nézeteltéréseink velük a napi kérdésekben lennének szélesebb körűek, különösen a munkásosztály tömegszervezeteiben, pl. a szakszervezetekben való részvétel kérdésében. Ez azonban nem akadályozott meg bennünket abban, hogy az AFI tagjaival együtt dolgozzunk számos kampányban.

E szervezetek mellett elég nagy erőfeszítéseket teszünk a jó kapcsolatok előmozdítására és fenntartására a szélesebb anarchista mozgalomban, amely sok olyan személyt is magában foglal, akik nem tagjai egyetlen anarchista csoportnak sem. Ez többek között azt is magában foglalja, hogy másokkal együtt kezdeményezzük a sziget-szerte megrendezésre kerülő „Grassroots Gatherings” sorozatot, amely 4-6 havonta kerül megrendezésre egy másik városban. Tavaly nyáron két anarchista nyári tábor is volt, amelyek inkább társadalmi, mint politikai összejövetelek voltak. Ide tartozott az Irish Anarchism levelezőlista elindítása is, amelyet ma már a WSM és az AFI tagjai moderálnak.

Milyen nemzetközi kapcsolataitok vannak más platformista anarchista szervezetekkel? Milyen kilátásokat láttok a platformizmus fejlődésére a nemzetközi anarchista mozgalomban?

WSM: Azzal kell kezdenünk, hogy nagyon kis szervezatként általános megközelítésünk az volt, hogy nem rendelkezünk olyan erőforrásokkal, amelyekkel fenntarthatnánk egy hivatalos nemzetközi szervezet valódi tagságát. És úgy gondoljuk, hogy a „színlelt” nemzetközi szervezetek, amelyeknek egyetlen szerepe a helyi csoportok önértetének növelése, többet ártanak, mint használnak.

Tehát a hivatalos kapcsolataink nagyon gyengék. Mintegy 35 másik szervezettel cserélünk kiadványokat nemzetközileg. Felkérik bennünket, hogy több cserét folytassunk, de pénzügyi okokból olyan szervezetekre szorítkozunk, amelyek vagy „platformista” szervezetek, vagy különösen fontosnak tartjuk őket.

Nemrégiben úgy döntöttünk, hogy csatlakozunk a International Libertarian Solidarity-hez (Nemzetközi Libertárius Szolidaritás). Ez azonban egy olyan hálózat, amelynek célja a különböző libertárius csoportok közötti szolidaritás elősegítése, nem pedig a nemzeti szekciók nemzetközi szervezete.

Kevésbé hivatalos szinten számos szervezetekkel, köztük a NEFAC-al is kapcsolatban állunk, ami csak az internet-hozzáférés, a közös nyelvhasználat és az egyes militánsok utazása miatt lehetséges. Törekedtünk arra, hogy ezt egy kicsit formalizáljuk egy „Anarchista Platform” nevű e-mail lista létrehozásával. Ez a lista arra szolgál, hogy a különböző szervezetek militánsai (és azok, akiknek nincs helyi szervezetük) híreket és ötleteket közölhessenek egymással.

Workers Solidarity Movement

Anarchista könyvtár

Workers Solidarity Movement
Platformizmus illúziók nélkül: Interjú a Workers Solidarity Movement-el
2003

<https://libcom.org/article/platformism-without-illusions-interview-workers-solidarity-movement-2003>
(Ez az interjú a The Northeastern Anarchist #6 (2003 tél/tavaszi) „Platformizmus illúziók nélkül”
című sorozatából származik.)

hu.theanarchistlibrary.org